

UZASADNIENIE

Po dokładnym przeanalizowaniu treści odwołania grupy członków ZG WOPR w imieniu wnioskodawców od orzeczenia SH WOPR I Instancji z dnia 20.03.2013 r. oraz pism Jerzego Teląka kierowanych do Przewodniczącego Sądu Honorowego z dn.19 marca i 03 kwietnia br. a także całości zgromadzonych w sprawie materiałów, w tym: wniosku Pawła Błasiaka z dnia 26.10.2012 r.; wniosku Mariusza Krzywińskiego z dnia 12.11.2012 r., wniosku ośmiu członków ZG WOPR z dnia 09.12.2012 r. a ponadto : Statutu WOPR, Regulaminu ZG WOPR, kopii nagrania posiedzenia ZG WOPR z 3-4.12.2011 r. w Lublinie oraz kopii korespondencji mailowej, złożonych projektów uchwał, zmian w projekcie porządku obrad ZG WOPR wysyłanych do wiadomości Prezesa przez P. Błasiaka,; uchwały nr 1/1/08 Prezydium ZG w sprawie upoważnień do składania podpisów w WOPR; uchwały nr 12/1/IX/08 ZG w sprawie zatwierdzenia uchwał Prezydium ZG; decyzji nr 3/12 Prezesa WOPR w sprawie upoważnień osoby do podpisywania dokumentów WOPR; uchwały nr 3/9N/IX/12 ZG w sprawie zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu Krajowego WOPR, uchwały nr 8/9N-K/IX/12 w sprawie upoważnienia do składania podpisów w WOPR; uchwały nr 9/9N-K/IX/12 w sprawie organizacji Nadzwyczajnego Zjazdu Krajowego WOPR; uchwały nr 8/7/IX/11 ZG w sprawie planu przedsięwzięć centralnych w 2012r. Sąd Honorowy II Instancji ustalił co następuje:

Zarzuty podnoszone przez obwinionego w piśmie z dnia 19.03.2013 r. zostały uznane za bezzasadne i są manipulacją autora, mającą na celu dalsze przedłużanie toczących się spraw ponieważ:

1. W żaden sposób nie został naruszony Regulamin SH dotyczący powoływania składu Sądu. Zgodnie z par. 3 ust. 3 SH rozpatruje sprawy kolegialnie co najmniej w 3-osobowym składzie, więc mówi on o minimalnej liczbie składu orzekającego. Podanie przez Przewodniczącego większej liczby kandydatów do składu orzekającego wynikało z obawy o nie dotarcie na posiedzenie Sądu niektórych członków, wynikającej z ich dość dużej absencji w pracach Sądu.
2. Jak wynika z posiadanych dokumentów potwierdzających wysłanie kompletu materiałów dotyczących sprawy wszystkim zainteresowanym – zostało to wykonane mailem w terminie za potwierdzeniem odbioru. Materiały zostały wysłane między innymi na adres mailowy obwinionego jak również na biuro ZG WOPR, którego pracą kieruje obwiniony więc nie było możliwości by ich nie otrzymać.
3. Zgodnie z treścią wydanego przez Przewodniczącego SH postanowienia obecność obwinionego nie była obowiązkowa i to od jego samego zależało gdzie chciał być choć nie musiał. Mógł również powołać swojego pełnomocnika.

Zarzuty podnoszone przez obwinionego w piśmie procesowym z dnia 03.04.2013 r. w części dotyczącej punktów: 1,4 i 5 zostały uznane za bezzasadne gdyż powielają zarzuty przedstawiane w piśmie z dnia 19.03.2013r. Zarzuty podnoszone w punktach 2 (w części dotyczącej braku opisu zarzucanego czynu) i 3 Sąd uznał za zasadne ale nie mające wpływu na wydane orzeczenie Sądu I Instancji.

Odrębnym tematem wynikającym z treści obydwu ww. pism Prezesa jest sposób oceny pracy Przewodniczącego Sądu Honorowego oraz pracy Składów Orzekających SH. Porównywanie pracy i orzeczeń Sądu Honorowego do „działań sądów z okresu rewolucji październikowej w Rosji”, a także stawianie tez wskazujących „na poważne wątpliwości co do roli tego Sądu jako organu władzy WOPR” świadczy nie tylko o braku szacunku do innych organów władzy w organizacji ale również arogancji i braku dobrego wychowania Prezesa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd II Instancji w rozszerzonym i zmienionym składzie po szczegółowym przeanalizowaniu ww. materiałów dowodowych ustalił co następuje:

W dniach 3-4 grudnia 2012r. podczas posiedzenia ZG WOPR w Lublinie Prezes świadomie i celowo nie przedstawił pod głosowanie zmian do porządku obrad oraz projektów uchwał zgłoszonych (zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami) przez P. Błasiaka, czym naruszył par.11 ust.3 pkt. 3 i 4 Statutu WOPR.

Złamał par. 21 ust. 10 Statutu WOPR poprzez upoważnienie decyzją nr 3/12 Prezesa WOPR z dnia 18.06.2012 r. w sprawie upoważnień osoby do podpisywania dokumentów, łamiąc tym samym uchwały nr 1/1/08 Prezydium ZG WOPR i nr 12/1/IX/08 ZG WOPR z dnia 13.04.2008 r. Podjęcie przez obwinionego powyższej decyzji umożliwiło wprowadzanie do obrotu prawnego dokumentów sygnowanych przez pracownika biura ZG WOPR, co jest jawnym naruszeniem prawa wewnętrznego WOPR i przekroczenie swoich uprawnień jako Prezesa.

Obwiniony pełniąc funkcję Prezesa ZG WOPR, jednoosobowo nie będąc władzą WOPR, nie miał żadnych delegacji ani prawa oceniać Uchwał ZG WOPR nr 3/9N/IX/12 z dnia 23.06.2012 r., nr 9/9K-N/IX/12 z dnia 24.08.2012 r. w sprawie zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu Krajowego WOPR jako wadliwe, a tym samym nie realizując ich złamał przepisy prawa wewnętrznego WOPR. Oceny takiej mogli dokonać delegaci, którzy przybyli na Nadzwyczajny Zjazd Krajowy WOPR w dniu 16.09.2012 r., w Łodzi. Niestety nie mieli takiej możliwości, ponieważ Prezes gwałcąc przepisy prawa nie otworzył obrad Zjazdu, ignorując kilkukrotne wzywania delegatów w tym zakresie. Celowe i manipulacyjne działanie Prezesa wynikało z subiektywnych i osobistych jego pobudek, ponieważ tematyka Nadzwyczajnego Zjazdu między innymi skupiała się na ocenie jego pracy w organizacji, z konsekwencją ewentualnego odwołania Prezesa.

Obwiniony uniemożliwił podjęcie działań statutowych przez organ władzy WOPR jakim jest Zarząd Główny WOPR poprzez niewykonanie Uchwały nr 8/7/IX/11 ZG WOPR z dnia 17 kwietnia 2011 r. w sprawie planu przedsięwzięć centralnych w 2012 roku nie zwołując w dniach 8 – 9 grudnia 2012 r. w Skierniewicach posiedzenia Zarządu Głównego WOPR, pomimo obecności we wskazanym miejscu i czasie 17 członków ZG WOPR. Na początku świadomie i bezzasadnie, w dniu 08.12.2012 r., przedłużał posiedzenie Prezydium ZG WOPR, jednocześnie informując jego członków o odwołaniu wcześniej zaplanowanego posiedzenia Zarządu ZG, nie posiadając do tego uprawnień. Bezpośrednimi świadkami tego postępowania byli Przewodniczący i Sekretarz Sądu Honorowego WOPR, którzy uczestniczyli w tym posiedzeniu Prezydium. Następnie z premedytacją odmawiał uczestnictwa w posiedzeniu Zarządu Głównego pomimo kilkukrotnego wezwania go przez

członków ZG oraz Przewodniczącego SH. Postępowaniem tym bezprawnie usiłował zdezorganizować i zakłócić posiedzenie ZG WOPR, co jest sprzeczne z par.11 ust.4, par.21 ust.11 Statutu WOPR oraz par.1 ust.3, par.7 ust.1 Regulaminu ZG WOPR.

Sąd Honorowy rozpatrując sprawę Kol. J. Telaka starał się znaleźć okoliczności łagodzące, świadczące np. o działaniu pod wpływem błędu usprawiedliwionego szczególnymi okolicznościami. Niestety nie dopatrzył się takich okoliczności a wręcz przeciwnie dalsze działania Prezesa już po wydaniu orzeczenia przez Sąd I Instancji, np. sposób zwołania i procedowania ostatniego posiedzenia Zarządu Głównego WOPR w dniu 28 marca 2013 r., świadczą o tym, że świadomie dopuszcza się łamania prawa wewnętrznego WOPR. W tej sytuacji umyślność działania Kol. J. Telaka a w konsekwencji jego wina nie budzi wątpliwości.

Sąd Honorowy WOPR podnosi, że od Prezesa Zarządu Głównego WOPR należy wymagać zachowań odpowiedzialnych i zgodnych z prawem ustanowionym przez najwyższe władze WOPR. W tym przypadku Sąd Honorowy WOPR uznał, że obwiniony z pobudek pozamerytorycznych i subiektywnych rażąco naruszył wskazane wyżej przepisy Statutu WOPR oraz postanowienia Regulaminu ZG WOPR. Jego naganne działania doprowadziły do rozłamu nie tylko wśród członków Zarządu Głównego WOPR ale również miały negatywny wpływ na rozłam w całej organizacji z 50-letnią tradycją.

W związku z powyższym Sąd Honorowy WOPR II Instancji uchylił Orzeczenie SH WOPR I Instancji i rozstrzygając o winie wymierzył karę wykluczenia członka z władz centralnych WOPR, określoną w par. 13 pkt.1 lit. d. Sąd Honorowy WOPR kierował się wagą sprawy, uznając, że jest to kara adekwatna do charakteru przewinień. Poza tym kara ta powinna spełniać rolę prewencyjną, przypominając wszystkim bez wyjątku członkom WOPR, pełniącym z wyboru odpowiedzialne funkcje w organizacji, że świadome działania sprzeczne z prawem wewnętrznym WOPR nie mogą być tolerowane.

Przewodniczący składu orzekającego SH WOPR

ZBYSŁAW KUŚ